

JE TO JEJĀ• Å½IVOT...

PondĀĽ-, 20 srpen 2007

MĀme dvĀĽti a v podstatĀ do nedĀvna bylo všechno docela fajn. Dcera (ta starši) je nynĭ v pĀ™edmaturitnĭm roĀ•nĭku, respektive do nĀĽj teĀ• od zĀ™mĭ mĀĽla nastoupit. Ale poslední tĽdny mĀme doma peklo. ProstĀĽ oznĀmila, Å½e se na školu vykašle, Å½e to je stejnĀ zbyteĀ•nost, ztrĀta Å½ivota (!) a Å½e si uÅ½ zaĀ™mĭdila m au-pair nĀĽkde v Anglii.

Nenĭ s nĭ moÅ½nĀ Å½ĀdnĀ domluva. Vĭm, odkud to pochĀzĭ, chodĭ uÅ½ rok s jednĭm, co tam pĀ™ed dvĀĽma mĀsĭci odjel. Pĭšou si a to on jĭ to všechno tam zaĀ™mĭdil. BohuÅ½el, nedĀvno jĭ bylo osmnĀct a kdyÅ½ nĀĽco Ā™mĭkĀme, tak b nĀmi vĀbec nemluví, nebo si z nĀs dĀĽlĀ pohrdlivĀ legraci. To, Å½e si zavĭrĀ dveĀ™e pĀ™ed vzdĀĽlĀnĭm (mĀ a mĀĽla dodne velmi hezkĕ školnĭ vĽsledky), jĭ vĀbec nebere. PrĽy je jednou dospĀĽlĀ a mĀĽÅ½e si dĀĽlat co chce a my nemĀme Å½Ādnĕ prĀvo jĭ mluvit do Å½ivota! Nejhorši na tom je, Å½e vĭm, Å½e prĀvnĀĽ mĀ pravdu. Ale ona o Å½ivotĀĽ zatĭm Ten blĀzen, co za nĭm pojede, je nedouĀ•enĽ zĀmeĀ•nĭk a vĀbec si nemyslĭm, Å½e to je ten pravĽy, se kterĽm by mohla bĽt jednou šĀstnĀ. BohuÅ½el, dcera je zaslepenĀ a nic neÅ½ jeho a zĀĀĽitky s nĭm nevidĭ. Asi mi nikdo neporadĭte, co dĀĽlat, protoÅ½e si uvĀdomujeme, Å½e nic opravdu dĀĽlat nemĀĽeme. Ale aspoĀ^ jsem se vypsala a snad nĀĽkdo mĀte nĀ podobnĕho, tak mi tĀ™eba jen Ā™eknete, jak se s tĭm vyrovnat. DĀĽkuji, Lĭda